

”SOREIMMAT • SOINNUT • SUOME

Sinland Skönaste Se

satta för en röst m

af

Gustaf Hä

Den svenska öfversättningen af R

och Ernst Högm

”Soreimmat Soinnut Suomesta”

Finlands Skönaste Folkvisor

Satta för en röst med Piano

af

Gustaf Hägg

Den svenska öfversättningen

af

Karl Wetterhoff

och

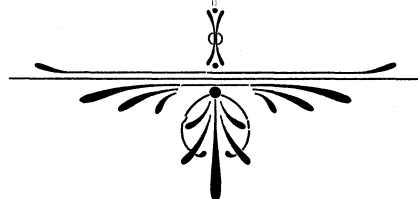
Ernst Högman

Sisällys.

	Sivu.
Ah, mikä taitaa olla mun	20
Ah, mun rakas lintusen'	33
Eikä ne pienet linjaalirattaat	52
Ei taivaan alla ja avaralla	17
Ensimmäinen juhla kun vuoden sisään lankee	50
En voi sua unhottaa poijes	23
Honkaen keskellä	10
Hyvästi kultaseni	13
Hyvää iltaa, minun lintusein	12
Illalla istuin varjossa koivun	24
Kuules mun kulta eukkoni	19
Läksin minä kesäyönä käymään	46
Merellä olen minä syntynyt	5
Metsän puita tuuli tuudittaa	30
Miksi laulat, lintuseni	27
Minun kultain kaunis on	43
Minun kultani kaukana kukkuu	16
Minun kultani kaunis on	29
Minä seisoin korkealla vuorella	14
Mistäs tulet, kustas tulet	40
Neiti kaunis, kulta likka	34
Nuku, nuku mun ystäväin	18
Ol' kaunis kesäilta kun laaksossa kävelin	44
Riemuinen rintani kauneasti kaikui	42
Ruusu kasvaa kunnahalla	37
Sen ihanaisen virran reunall'	32
Sä kasvoit, neito kaunoinen	6
Taivas on sininen ja valkoinen	38
Tuoll' on mun kultani	4
Tuoltapa kuuluu karjan kellot	48
Tuomi on virran reunalla	50
Tule tänne, poikakulta	35
Tuuti lasta Tuonelahan	26
Tääll' yksinäni laulelen	28
Vienan rannall' koivun alta	7
Voi, jos ilta joutuisi	36
Voi minua poika raukkaa	25
Voi, voi, kuin kullallein on niin pitkä matka	39
Voi äiti parka	3
Yksin istun ja lauleskelen	8
Yksi ruusu on kasvanut laaksossa	22
Älä sure Suomen tyttö	9

Innehåll.

	Sid.
Ack, ack, min hjärtevän	39
Ack, här vi sutto invid stranden	32
Ack, jag är en liten gosse	25
Ack, mitt kära hjärtegull	33
Ack, om dagen svunne hän	36
Ack, stackars fattiga moder	3
Betande hjordens klockor klinga	48
Blyg en ros ur grönskans sköte	37
Det finnes ej under himlens fäste	17
Dold mellan furorna ligger min koja	10
Du växte upp så hvit och skär	6
Ej lilla kärran, kärran på fjädrar	52
Ej någonsin kan jag dig glömma	23
En vacker sommarafton jag gick mig i dalen hän	44
Farväl, min kära flicka	13
Fjärran han dröjer	4
Från det höga bärg mot himlens rand	14
Glädjen har sjungit sin sång i mitt hjärta	42
Hvadan kommer du, käraste sonen min	40
Hör mina suckar, lilla mor	19
I den skyddande dalen	22
Ifrån den mörka jordens grus	20
Jag gick mig en sommarnatt uti lunden	46
Käraste gök, som gal uti fjärran	16
Lilla fågel, hvarför sjunger du	27
Lilla fågel, kommer du till sist	12
Liten pilt, mot drömmars möte	26
Ljufigt i björkens skugga jag drömde	24
Med sången som min följesven	28
När den ljufva våren	50
När den varma solen släcktes	7
Se, mellan skyar himlen är blå	38
Sof, min älskling, ack, sof i ro	18
Som en ros är min hjärtevän	29
Sörj ej, Suomis flicka	9
Tryck en kyss på mina läppar	35
Träden svigta under vindens brus	30
Tätt invid floden står en hägg	50
Uppå stranden jag ensam sitter	8
Ute på blåa hafvet är jag född	5
Vacker är min hjärtans kär	43
Vackra tärna, fagra flicka	34

„Voi äiti parka.“ — „Ack, moder!“

Andante.

1. *p* *ritard.* *p*

1. Voi äi - ti par - ka ja rauk - ka! Kuin
1. Ack, stackars fat - ti - ga mo - der, hvi

rit.

mi - nut syn - ny - tit maa - il - man or - jaks' tän - ne kur - juut - ta kär - si -
föd - de du en träl, som arm får gå kring värl - den med sorg u - ti sin

rit.

mään, maa - il - man or - jaks' tän - ne kur - juut - ta kär - si - mään.
själ, som arm får gå kring värl - den med sorg u - ti sin själ?

2.

Ei ole minulla maata,
ei isän perintöä;
Ei ole minulla turvaa,
ei neuvon antajaa.

2.

En egen torfoa jag saknar,
i armod dog min far,
och ingen kan mig stödja,
ty ingen vän jag har!

„Tuoll' on mun kultani“ — „Fjärran han dröjer“

Andante con moto.

1. Tuoll' on mun kul - ta - ni, ain' y - hä tuol - la,
1. Fjär - ran han drö - jer från grön - skan - de da - lar,

2. *mf* *p*

ku - nin-kaan kul - tai - sen kar - ta - non puol - la; Voi mi - nun lin - tu - ni,
bor - ta i ko - nungens gyl - le - ne sa - lar; Ack, lil - la få - ge - len!

voi mi - nun kul - ta - ni, kun et tu - le jo, kun et tu - le jo!
Ack, lil - la hjär - te - vän! Kom - mer du ej snart, kom - mer du ej snart?

p *rall.* *pp rall.*

2.
On siellä tyttöjä, on komioita,
kultani silmät ei katsele noita;
Voi minun lintuni, voi minun kultani,
: Kun et tule jo! :

3.
Kauniit on kukkaset ja kevät-aamu,
kauniimmat kultani silmät ja haamu;
Voi minun lintuni, j. n. e.

4.
Linnut ne laulavat soriolla suulla,
soriampi kultani ääni on kuulla;
Voi minun lintuni, j. n. e.

2.
Där mände finnas de fagrade tärnor,
älskade, se ej de strålande stjärnor!
Ack, lilla fågelen! Ack, lilla hjärtevän!
: Kommer du ej snart! :

3.
Vacker är våren, när blommorna pråla,
högre den älskades ögon dock stråla!
Ack, lilla fågelen etc.

4.
Fåglar må drilla med ljufvelig tunga,
ljufvare höra den älskade sjunga!
Ack, lilla fågelen etc.

5.

On mesi-leipäkin kyllä makoista,
kultani huulet ja suu ovat toista;
Voi minun lintuni, j. n. e.

6.

Voi koska koittaa se riemuinen päivä,
jolloin on kultani viereeni käyvä!
Voi minun lintuni, j. n. e.

7.

Syksy jo joutuu ja pois kesä lentää,
vaan rakas kultani ei tule sentään!
Voi minun lintuni, j. n. e.

8.

Riennä jo, kultani, pois koto-puoleen,
nyt ikävään menedynkin ja huoleen;
Voi minun lintuni, j. n. e.

5.

Ljuft är att smaka på honungen söta,
bättre den älskades läppar att möta!
Ack, lilla fågelen etc.

6.

Fröjdfulla dag, skall jag länge dig bida?
När får jag gå vid den älskades sida?
Ack, lilla fågelen etc.

7.

Sommaren svinner och höstvinden vaknar,
ännu alltjämt jag min älskade saknar!
Ack, lilla fågelen etc.

8.

Kom, kom tillbaka till hembygdens dalar,
att du den väntande vännen hugsvalar!
Ack, lilla fågelen etc.

Merellä syntynyt. — Böljans barn.

Con moto.

mf

3.

Me - rel - lä o - len mi - nä
U - te på blå - a haf - vet

syn - ty - nyt, ja lai - val - la o - len mi - nä luo - tu,
är jag född, och skep - pet blef vag - gan åt den lil - le.

tän on po - jan ris - ti - äi - set lai - van kan - nel - la juo - tu.
Döpt jag vardt af mun - tra sjö - män up - på däck vid ett gil - le.

m.d.

Lapsuuden ystäväille. — Till en barndomsvän.

Moderato.

4.

1. Sä kas - voit, nei - to kau - noi - nen, i -
 1. Du väx - te upp så hvit och skär och

sä - si ma - jas - sa kuin kuk - ka kau - nis, su - loi - nen vih - reel - lä nur - mel -
 ren som dag - gens glans. Så skön en ros ej äng - en bär u - ti sin blom - ster

la, — kuin kuk - ka kau - nis, su - loi - nen vih - reel - lä nur - mel -
 krans, — så skön en ros ej äng - en bär u - ti sin blom - ster

la.
krans.

1. 2. 3.

p *mf* *p* *rit.*

2.

Lapsuutes ajan hellimmän
 sä leikit kanssani,
 ja olit paras ystävä
 ja ainoa iloni.

3.

Maaailma sitten vieroitti
 pois meidät toisistaan,
 vaan sua, armas, ijäti
 mä muistan ainiaan.

2.

I barndomsårens fagra tid
 min lekkamrat du var,
 min bästa vän, så god, så blid,
 nu finns blott minnet kvar.

3.

Men fastän du i lifvets brus
 från mig har blifvit skild,
 uti min själ står kvar i ljus
 din ungdomsskära bild.

Vienan rannalla. — På Dvinas strand.

Andante.

5.

1. Vie-nan ran-nall' koi-vun al-ta kuu-lin lau-lun kau-ni-hin,
1. När den var-ma so-len släck-tes vid den fjär-ran sko-gens rand,

au-rin-koi-sen tai-va-hal-ta vai-pu-es-sa aal-toi-hin. hin.
nej-dens al-la gen-ljud väck-tes af en sång-från Dvi-nas strand.

2.
Siellä istui ihanainen
neiti kanteleinensa;
Sulhoansa surevainen
vieras mailla kaukana.

3.
Vienan virran pyörtehiä
kyynelsilmin katselee;
Aikojansa ikäviä
neito siellä laulelee.

4.
„Tärkin rientää nuoruuteni —
niinkuin laine — rakkaus;
Polttava on rintaseni,
lauluni on valitus.

5.
Saanenko ma rinnallani
koskaan nähdä armasta? —
Oi, jos hän nyt surevani
tietäisi mun tähtensä!“

6.
Näin hän lauloi, levollensa
luonnotarten mennessä;
Laulurastas yksinänsä
kuuntelee viel' neitoa.

2.
*Till sin kantele en flicka
sjöng sin sorg för dal och skog,
sjöng om vännen, som var borta
och kring vida världen drog.*

3.
*Tårar uti ögat blänkte
liksom dagg på blomsterblad,
när mot flodens våg hon sänkte
blicken, och sin smärta kvad:*

4.
*„Hastigt mina ungdomsdagar
sjunka hän som våg vid skär,
och hvar stund jag bittert klagar
öfver plågan, som mig tär.“*

5.
*„Får jag manne se dig åter
älskling, vid min sida gå?
Visste du hur djupt jag gråter!
Kunde suckarne dig nå!“*

6.
*Så hon sjöng, när sommardagens
sol i vester sänktes klar.
Nejden sof och endast hagens
trast till sången vittne var.*

Rannalla istuja. — På stranden.

Allegretto.

6.

1. Yk-sin is-tun ja lau-les-ke-len, ai-kan'
1. Up-på stranden jag en-sam sit-ter, gno-lar

on — niin i - kä - vä; Ve-si sei-soo ja lin-nut lau-laa, ei - kä tuu - li-kaan ve - dä -
sak-ta på vi - san min. Ti-den görs mig så lång och bit - ter, vind och vå - gor ha slum - rat

tä, ve - si sei-soo ja lin - nut lau-laa, ei - kä tuu - li-kaan ve - dä - tä.
in. Ti - den görs mig så lång och bit - ter, vind och vå - gor ha slum - rat in.

2.

Oisko pursi ja punapurjeet,
joilla mennä meren taa,
|:tuolta tuottaisin sulholleni
ko'on kultaa ja hopeaa. :|

3.

Sitten kutoa helskyttäisin
papinpaita-kangasta:
|:Kihla-sormus se kiilteleisi,
voi mua, hullua neitoa! :|

4.

Kihla-sormus on saamattani,
kaukana on sulhoni;
|:Nähnyt en ole silmiänsä,
nähenkö eläessäni! :|

2.

Om jag ägde en riggad julle,
for jag öfver det vida haf;
|: gyllne skatter jag hämta skulle,
för att skänka min vän däraf. :|

3.

Väfde sedan förutan hvila
snöhvitt tyg intill kvällen sen.
|: Rastlöst skulle min skyttel ila,
medan ringen på fingret sken. :|

4.

Ack, i dårskap min tanke drifver!
Ingen ring har jag burit än,
|: och kanhända det så förblifver,
att jag aldrig får se min vän! :|

„Älä sure Suomen tyttö.“ – „Sörj ej, Suomis flicka.“

Moderato.

7. *p*

Ä - lä su - re Suo - men tyt - tö
Sörj ej, Suo - mis fli - cka, fast jag

cresc.

vaikk' on Riek - ka - - - lai - nen, ä - lä su - re Suo - men tyt - tö
är af an - nan kyr - ka; Sörj ej, Suo - mis fli - cka, fast jag

cresc.

p

vaikk' on Riek - ka - - lai - - nen, Riek - ka - lai - sen rak - ka - us on
är af an - nan kyr - - ka; med dess me - ra el - dig kär - lek

p

tu - len pa - la - vai - - nen.
skall min själ dig dyr - - ka.

mf *f*

Suomen salossa. — I Finlands skog.

Allegretto e risoluto.

8.

mf

1. Hon - ka - en
1. Dold mel - lan

f energico

mf

kes - kel - lä mök - ki - ni sei - soo, Suo - me - ni so - re - as - sa
fu - ror - na lig - ger min ko - ja, djupt i den fin - ska sko - gens

f energico

sa - los - - sa, hon - ka - en vä - lil - tä siin tä - vä
ljuf - va sus. Högt öf - ver top - par - na re - sa sig

f energico

sel - kä vilk - ku - vi koit - te - hen va - los - - - sa.
bär - gen, blå - nan - de skönt u - ti mor - go - nens ljus.

f energico

p

Hoi laa - - ri, laa - ri laa! Hoi laa - - ri, laa - ri laa!
 Hoi laa - - ri, laa - ri laa! Hoi laa - - ri, laa - ri laa!

p

mf

Kai - kuu mun su - loi - nen Suo - me - ni maa! maa!
 Su - sa ditt svar, du min fin - ska skog! skog!

1. 2.

mf

2.

Kaukana korvessa käkönen kukkuu,
 sulhonsa suloutta ylistää.
 Paimenten soitanto laitumen tieltä
 ääntänsä korviini vilistää.
 Hoi laari, laari laa!
 Kaikuu mun suloinen Suomeni maa!

3.

Omanpa henkeni kieltä ne puhuu,
 honkaen humina, luonto muu.
 Itse en sydäntä hillitä taida,
 riemusta soikohon raikas suu.
 Hoi laari, laari laa!
 Kaikuu mun suloinen Suomeni maa!

2.

*Långt in i skogen hörs göken besjunga,
 flitigt och ömt, hur skön hans maka är.
 Klängen af vallhornens dallrande toner
 när mina öron från fjärran och när.
 Hoi laari, laari laa!
 Susa ditt svar, du min finska skog!*

3.

*Det är min egen ande, som talar,
 talar med finska skogens djupa röst.
 Därföre kan jag ej styra min tunga,
 sjunga jag vill ur mitt fulla bröst.
 Hoi laari, laari laa!
 Susa ditt svar, du min finska skog!*

Hyvää iltaa. — Aftonhälsning.

Moderato.

9.

mf *p* *p*

1. Hy-vää il - taa, mi - nun
1. Lil - la få - gel, kommer

lin - tu - sein, ter - ve tu - lo - as tän - ne!
du till sist! Da - gen re - dan har få - rit.

mf *p*

Mis - sä vii - vyit tul - les - sa - si, miks' et jou - tu - nut en - nen?
Ef - ter dig jag län - ge spa - nat. Säg mig, hvar har du va - rit?

mf *pp*

2.

Kauvan sinua jo ikävöin,
oma armahin kulta!
Nyt kun saavuit, poistit huolet,
surut haihdutit multa.

2.

Du min kära hjärtevän god kväll!
Liksom stjärnan du blänker.
Då du kommer, flyktar sorgen
för den glädje du skänker.

Merille lähtevä. — Sjömannen.

Moderato.

10.

Hy - väs - ti kul - ta -
Far - väl, min kä - ra

se - ni, Hy - väs - ti kul - ta - ni. — Hy - väs - ti kul - ta - se - ni, Hy -
fli - cka, far - väl, min mö, så tack! — Far - väl, min kä - ra fli - cka, far -

väs - ti kul - ta - ni. Mun läh - te - ä nyt täy - tyy pois ko - ti maal - ta -
väl, min mö, så tack! Nu skall jag fjärran fa - ra up - på min sku - tas

ni, mun läh - te - ä nyt täy - tyy pois ko - ti - maal - ta - ni. —
däck. Nu skall jag fjär - ran fa - ra up - på min sku - tas däck. —

Kreivin sylissä istunut. — Flickan och grefven.

Andantino.

11.

p *mf*

1. Mi - nä sei - soin kor - ke - al - la vuo - rel - la, vi - her -
 1. Från det hö - ga bärg mot him - lens rand jag

p

jäi - ses - sä laak - sos - sa; Mi - nä sei - soin kor - ke - al - la
 ser öf - ver haf och jord; från det hö - ga bärg - mot

vuo - rel - la, vi - her - jäi - ses - sä laak - sos - sa. Näin,
 him - lens rand jag ser öf - ver haf och jord; då

mf

näin mi - nä lai - van sei - laa - van, kol - me
ser jag ett skepp, som styr mot strand, och tre

1. krei - vi - ä lai - val - la. la.
gref - var det för om - bord. bord.

2.

2.
Ja he laskivat sen laivan rannalle,
kävit maallen astumaan,
ja se nuorempi kreiveistä kaikista
tuli minua kihlaamaan.

3.
Ja hän otti sormuksen sormestaan
ja se oli kultainen:
„Katsos nyt, minun piikani ihana,
sinä saat tämän sormuksen.“

4.
„En ota minä oudolta sormusta,
mua kielsi mun äitini.“
„Ota pois, pane sormus nyt sormeesi,
sitä ei näe äitisi.“

5.
„Mihin kätkenen nyt tämän sormuksen,
ettei sitä äitini nää!“
„Sano: laaksossa tuolla kun kävelin,
tämän sormuksen löysin mä.“

6.
„Elä valhetta mua pyydä puhumaan,
kyllä äiti sen ymmärtää,
paljo parempi on minun sanoa:
Kreivin sylissä istuin mä.“

7.
Ja se ilta oli lämmin, ihana,
ja linnut ne lauloivat,
keto allansa kaunis ja vihanta,
kukat kedolla kasvoivat.

2.
*Invid stranden skeppet de lemna,
ståga sedan från det i land;
och den yngste utaf de grefvar tre
går till mig och begär min hand.*

3.
*Och han stryker från sitt finger nu
en ring af det klara guld.
„Den ringen min tärna, dig jag ger,
om du endast vill bli mig huld!“*

4.
*„Af en främling får jag icke taga mot
någon ring, har min moder sagt.“—
„Jag önskar du den på fingret bär.
Ej din moder därpå ger akt.“*

5.
*„Men hvar skall jag gömma denna ring,
akta den för min moders blick?“—
Säg endast så här: jag ringen fann,
då i dalen helt nyss jag gick.“*

6.
*„Men min moder gissa skall mitt svek,
ty en lögn är en dålig hamn.
Långt bättre det är att säga då:
jag har suttit i grefvens fumn!“*

7.
*Solen brann på himlens blåa grund
och kvällen var mild och skön.
Hvar fågel han sjöng i blomsterlund
och hvar äng lyste sommargrön.*

„Minun kultani kaukana kukkuu.“ — „Käraste gök som gal uti fjärran.“

12. *Andante.*

1. Mi - nun kul - ta - ni kau - ka - na kuk - kuu, ai - na Sai - maan
1. Käraste gök som gal uti fjärran bor - ta vid Sai - mens

ran - nal - la; Ei o - le ruuh - ta ran - nal - la, jo - ka mi - nun kul - ta - ni kannat - taa.
an - dra strand, fins in - gen jul - le där, som kan fö - ra min älska - de hit i land?

2.
Ikävä on aikani, päivät on pitkät
surutont' en hetkeä muista'kaan;
Voi mikä lienee tullutkaan,
kun jo ei kultani kuulu'kaan!

3.
Toivon riemu ja autuuden aika
sruvani harvoin lievittää;
Rintani on kuin jäi ven jää,
kukapa sen viimeinki lämmittää?

4.
Kotka se lenteli taivahan alla,
sorsa se souteli aalloilla;
Kulta on Saimaan rannalla,
lähteä ei tohdi tuulelta.

5.
Tuuli on tuima ja ankarat aallot,
ruuhet on rannalla pienoiset;
Ruuhet on rannalla pienoiset,
kultani sormet on hienoiset.

6.
Elä lähde, kultani, aaltojen valtaan!
Aallot ne pian sinun peittäisi.
Sitt'ei suru mua heittäisi,
ennen kun multaki peittäisi.

2.
*Tiden är långsam och dagarna tunga,
glädjen har flyktat för längesen.
Skall jag väl länge vänta än,
innan han kommer, min hjärtevän?*

3.
*Sorgen sänker sig i mitt sinne,
ack, det vore så ljust att dö;
hjärtat är som en frusen sjö,
hvem skall väl tina upp dess snö!*

4.
*Örnen far under himmelens fäste,
anden dyker i vågens famn;
kärasten står på Saimens strand,
vågar för stormen ej ut ur hamn.*

5.
*Vinden är väldig och vågorna branta,
liten är jullen, som står vid strand;
liten är jullen, som står vid strand,
svag är den älskades späda hand.*

6.
*Käraste, gif dig ej ut uti stormen,
väldiga vågorna dränka dig;
då skulle sorgen ej lämna mig
förr än i grafven de sänka mig.*

Laulu Lapista. — Lappländsk visa.

Allegretto vivo.

13.

mf

1. Ei tai - vaan al - la ja a - va - ral - la
1. Det fin - nes ej un - der him - lens fä - ste

f *dim.* *mf*

1. *f* *mf* 2.

löy - dy niin kau - nis - ta kuk - kas - ta, Ei kuk - kas - ta.
blom - ma så fa - ger som kä - re - stan min, Det kä - re - stan min.

f *mf*

p

Kuin mun o - ma kul - ta - ni, joll' on mi - nun sy - dä - me - ni.
Hon skall bli mitt vä - na vif, skän - ka gläd - je åt mitt lif!

p

f *p*

Kuin mun o - ma kul - ta - ni, joll' on mi - nun sy - dä - me - ni.
Hon skall bli mitt vä - na vif, skän - ka gläd - je åt mitt lif!

f *p*

2.
Kun kuljen tuulessa tunturilla,
kultani mieleeni muistutan:
heti on tyyni lämpöinen,
niin kuin jälestä Juhannuksen.

2.
På öde fjällen, när stormen hviner,
om henne jag drömmer en kärlekens dröm.
Då blir skogen full af ljus,
luften mild af sommarsus.

Kehtolaulu. — Vaggvisa.

14. *Andante.*

p

1. Nu-ku, nu - ku mun
1. Sof, min äls-kling, ack

pp *poco rit.* *p a tempo*

pp *mf*

ys - tä - väin, ys - tä - väin, Nu - ku kuin lin - tu pe - sä - sään,
sof i ro, sof i ro! Sof som få - geln u - ti sitt bo,

pp *mf*

pp *p*

pe - sä - sään, Nu - ku aal - to - nen ran - ta - han lyö, —
i sitt bo! Sof vid böl - jor - nas brus mot strand! —

pp

päi - vä las - kee jo jou - tuu yö, päi - vä las - kee jo jou - tuu yö.
Nu blir natt öf - ver haf och land, nu blir natt öf - ver haf och land.

2.
Nuku, nuku mun toivoni, toivoni.
Nuku ainoa iloni, iloni.
Nuku sylihin pienonen,
nuku turvissa taivaisen. :

3.
Hän sua suojahan hellähän, hellähän
ottaa, aina on läsnä hän, läsnä hän.
Synkkä on elon liukas tie,
hän sua johtaa ja turvaan vie. :

2.
*Sof, du kära, som är mitt hopp, ja mitt hopp!
Sof, min glädje, min rosenknopp, rosenknopp!
Lyss i sönnen till änglarnes röst!
Sof i frid vid din moders bröst! :*

3.
*Slumra in, du min ögonsten, ögonsten!
Somna ljuft, ty din själ är ren, själ är ren!
Sväfva lycklig på drömmarnes stig,
himlens änglar beskydda dig! :*

Äiti ja tytär.

Mor och dotter.

15. Andante.

Tytär: Kuu-les mun kul-ta euk-ko-ni,
Dottern: Hör mi-na su-ckar, lil-la mor!

kuu-le nyt ru-ko-uk-se-ni: huo-jen-na sa huo-le-ni ja huo-ka-uk-se-ni.
Smär-ta jag li-der, grym och stor. Lin-dra kva-let, som jag bär, ack hör mig mo-der-kär!

Äiti:

Jos tehdä lemmen taitaisin,
kyll aivon lapsein auttaisin:
surut sulta suistaisin
ja huolet poistaisin.

Tytär:

Se, jonka kanssa kasvettiin,
hän eilen meiltä muutettiin,
kirkonmaahan kannettiin
ja multa laskettiin.

Modern:

*Kära mitt barn, om makt jag fått,
skulle all sällhet bli din lott,
lyckans skimmer åter gry
och alla skuggor fly!*

Dottern:

*Vännen ifrån min barndomsdar
finnes ej mer i lifvet kvar:
han i går vid prestens ord
blef myllad ned i jord.*

„Ah, mikä taitaa olla mun.“ — „Ifrån den mörka jordens grus.“

Andante.

16.

1. Ah, mi - kä tai - taa ol - la mun kau -
1. I - från den mör - ka jor - dens grus mitt

niim - pi kat - sel - la, kuin täh - det ja tuo kir - kas kuu, kuin
ö - ga bli - ckar sällt mot al - la vack - ra stjär - nors ljus, mot

täh - det ja tuo kir - kas kuu yl - hääl - lä tai - vaal - la, kuin
al - la vack - ra stjär - nors ljus på him - lens blå - a fält; mot

täh - - det ja tuo kir - - kas kuu, kuin täh - - det ja tuo
al - - la vack - - ra stjär - - nors ljus, mot al - - la vack - - ra

kir - - kas kuu yl - - hääl - - lä tai - - vaal - - la.
stjär - - nors ljus på him - - lens blå - - a fält.

rit. e dim.

2.

Mun mieleni rientää maasta pois,
koska tutkin taivasta,
:- en enää täällä olla vois, :-
kosk' pääsnen vaivoista.

3.

Mä olen täällä kulkeva,
kuin outo ainakin,
:- kosk' pysähtyy mun riemuni :-
ja loppuu vaivani.

4.

Mä olen täällä yksinän',
kuin lintu korvessa,
:- pois on mun ainoa ystävän' :-
maan mustan mullassa.

5.

Hän ol' mun ainoa iloni
tääll' murheen laaksossa,
:- vaan senkin Herra korjasi :-
ijässä parhaassa.

6.

Tuoll' lepää minun kultani
maan mustan mullassa;
:- Ja ruusut hautaa peittääpi :-
maatessaan rauhassa.

7.

Ah! hauta mullen parempi,
kuin täällä onli;
:- Ja kuolo vielä parempi, :-
kuin kukaan luulisi.

2.

*Uti min barm en aning väcks
att snart den hamn jag när,
:- där stoftets tunga boja bräcks, :-
och själen vingar får.*

3.

*I morgonljus, i aftonbrand
min sorg jag städse här.
:- Min vän har gått till fridens land, :-
när skall jag nå det - när?*

4.

*Nu har jag blifvit hemlös här
som tiggarn vid sin staf,
:- och hon, som var mitt hjärta kär, :-
nu slumrar i sin graf.*

5.

*En blomma lik, hon fröjd mig gaf
på lefnadsstigen hård;
:- men Herren bröt den blomman af :-
för himlens örtagård.*

6.

*Vid foten af en vacker lind
i jord man henne lagt.
:- Där vajar gräs, där susar vind, :-
där skimrar rosenprakt.*

7.

*Jag längtar hän mot grafvens famn,
beprydd af blomstersnö!
:- Där vill jag kviska hennes namn :-
och slumra in och dö!*

Andantino.

17. *mf* *p*

1. Yk - si ruu - su on kas - va - nut
1. I den skyd - dan - de da - len, som

p dolce

cresc.

laak - sos - sa, jo - ka kau - niis - ti ku - kois - taa; Yk - si
ly - ste grön, sprang i lju - set en blom - ma skön. Dit en

cresc.

f

kul - ki - ja - poi - ka on näh - nyt sen ei - kä voi si - tä u - noh - taa. Yk - si
lands - vä - gens ströf - van - de gos - se dref och i blom - man be - ta - gen blef. Dit en

p *f*

rall.

kul - ki - ja - poi - ka on näh - nyt sen ei - kä voi si - tä u - noh - taa.
lands - vä - gens ströf - van - de gos - se dref och i blom - man be - ta - gen blef.

rall.

2.

Ja sen oisi hän kylläkin poiminut
ja sen kätkenyt povelleen,
mutta köyhänä ei ole tohtinut,
vaan on jättänyt paikalleen.

2.

Gärna ville han lyda sitt hjärtas röst,
gömma blomman invid sitt bröst.
Men han vågade ej, ty han fattig var,
utan lämnade henne kvar.

Kaipaus. — Försmådd.

Moderato.

18. *p*

En voi su-a un-hot-taa poi-jes vaikk' en
Ej nå-gon-sin kan jag dig glöm-ma, fast din

mf

i-kä nään su-a saa, sä sy-ä-mes-sä-ni o-let i-kui-ses-sa muis-tos-
kär-lek al-drig jag får! Din bild jag tro-get vill göm-ma i mitt hjär-ta, hvart jag

mf *p*

sa. Jos ar-vos-sa mä oi-sin ja rik-ka-hit-ten rin-nal-la, niin
går. Men kun-de dig jag smy-cka med guld, och skän-ka dig ett slott, då

p *poco rit.*

tot-ta var-maan voi-si viel' on-ne-ni-kin ku-kois-taa.
skul-le kär-leks ly-cka nog fal-la äf-ven på min lott.

sf *p poco rit.*

Siimeksessä. — I björkens skugga.

Moderato.

19.

p

1. Il - la - la is - tuin
1. Ljuf - ligt i björ - kens

dim.

pp

var - jos - sa koi - vun, koi - vu - sen leh - ti se vä - ri - si. Se
skug - ga jag dröm - de, bla - den de skäl - de för kväl - lens vind. Se

cresc.

lai - lai - laa, se lai - lai - laa, — koi - vu - sen leh - ti se vä - ri - si.
lai - lai - laa, se lai - lai - laa, — bla - den de skäl - de för kväl - lens vind.

f

mf

2.
Rinnalla istui ihana neito,
neitosen sydän se sykähti,
Se lailailaa, se lailailaa,
neitosen sydän se sykähti.

2.
Därlig en jungfru satt vid min sida,
blyg som en dufva och röd om kind.
Se lailailaa, se lailailaa,
blyg som en dufva och röd om kind.

Turvaton. — Den värnlöse.

Moderato.

20.

1. Voi mi - nu - a poi - ka
1. Ack, jag är en li - ten

rauk - kaa, kuin o - len tur - va - ton, voi mi - nu - a poi - ka rauk - kaa, kuin
gos - se för - u - tan hem och härd, ack, jag är en li - ten gos - se för -

o - len tur - va - ton, i - kään kuin tai - vaan lin - tu, mi len - toon luo - tu
u - tan hem och härd, som få - geln född att fly - ga ut i den vi - da

on, i - kään kuin tai - vaan lin - tu, mi len - toon luo - tu on.
värld, som få - geln född att fly - ga ut i den vi - da värld.

2.
Lepäpä lintunenkin
omassa pesässään;
vaan mull' ei maailmassa
kotoa missäkään.

3.
Ja emä linnunpoikaa
siivillä suojelee.
Minua talven tuisku
vain lumin peittelee.

2.
Dock fågeln han har sitt näste
i skogens dunkla snår,
men hemlös jag kring världens
beständigt irra får.

3.
Med vingen ses honan skydda
de sina hvarje dag;
till skydd mot vinterkølden
blott drifvan äger jag.